

NYHEDSBREV

Johannes Jørgensen Selskabet

Juni 2009

7. årg.

Nr. 2

Johannes Jørgensen, tegnet af Andrée Carof i Paris i 1915 (blyant og kridt)

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet.

Ansvh. red. Stig Holsting
Jagtvej 183 A, 1.tv.
2100 København Ø
Tlf. 8758 0303
Mob. 2129 0408
e-mail: stig.holsting@gmail.com

Kassererens mail:
mail@johannesjorgensenselskabet.dk

Hjemmeside:
www.johannesjorgensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet er et litterært forum til studium af digterens liv og forfatterskab og selskabet arbejder for udbredelsen af kendskabet hertil. Medlemskab koster 150 kr. om året.

Selskabet arbejder nært sammen med Johannes Jørgensens Hus i Svendborg.
Hjemmeside:
www.svendborg-bib.dk

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, Formand

Birgitte Karmann Roslev, næstformand. Brogade 37, 1, 5700 Svendborg

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde 2, 8960 Randers. Tlf. 86404032.
mail: oklausen@fiberflex.dk

Henning Fink-Jensen, kasserer.
Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.
Tlf. 4444 8703

Andreas Holsting, Ved Klosteret 6,
2100 København Ø. Tlf. 31219609.
mail: andreas.holsting@gmail.com

Vennernes portrætter. Øverst: Børge Stuckenbergs ungdomsportræt af Johannes Jørgensen (uden mustache).

Nederst: Sophus Claussens skitset af Johannes Jørgensen fra 1894.

SOMMERUDSTILLINGEN 2009 I SVENDBORG

Med sommersæsonens udvidede åbningstid i Johannes Jørgensens Hus i Svendborg præsenteres i år en særudstilling under titlen "Johannes Jørgensen i portræt og karikatur".

Johannes Jørgensen gav tidligt selv udtryk for kompleksitet over sine "mongolske" træk. "*Jeg opdagede, at jeg var grim*" skriver han i sine erindringer. Hans udseende gav imidlertid gode muligheder for både seriøse og karikerende kunstnere, og det er udstillingens formål at give den besøgende et indtryk af, hvordan han gennem årene er blevet opfattet.

Nu er skønhed i vid udstrækning et individuelt og fleksibelt begreb, og opfattelsen af et andet menneskes udseende hænger nøje sammen med det personlige indtryk, som det pågældende menneske udstråler. Imidlertid er Johannes Jørgensens ansigt ikke entydigt. Der findes hundredvis af fotografier af ham, og man fristes til at sige, at hans fysiognomi skifter ustandselig i øvrigt på samme måde, som man ser det ved de mange portrætter af H. C. Andersen.

Portrættet på omslaget af dette nummer af Nyhedsbrevet er tegnet af Andrée Carof i august 1915, altså samtidig med, at han flyttede til Assisi og året efter, at han første gang traf Andrée.

Udstillingens store overraskelse er imidlertid, at en usigneret grafit-

tegning har vist sig at være maleren Johan Rohdes forstudie til det kendte oliebillede, som i dag hænger på Frederiksborgmuseet i Hillerød. Desværre har det ikke været muligt at udstille skitsen og det endelige billede i original sammen, men besøgende i huset vil alligevel ikke blive snydt for at kunne sammenligne, idet der er blevet lavet en udmærket fotosats af maleriet til udstillingen.

Udstillingen, som vil være åben indtil begyndelsen af november, består næsten udelukkende af billeder, der er i husets varetægt, enten som ejendom eller til udlån. Man vil ud over flere portrætter udført af Andrée Carof også kunne se portrætter udført f.eks. Berlingske Tidendes mangeåri-

*Johan Rohdes blyantsskitse fra 1922.
Tilhører Johannes Jørgensens Hus.*

ge tegner, Otto C(hristensen) og Gerda Ploug Sarp, hvis kendte tegnede portræt af digteren i original, Johannes Jørgensens Hus er i besiddelse af.

sh

*Posthum tegning
af tegneren Palle Pio
Org. tilh. Johannes Jørgensens Hus*

NY BOG

Johannes Jørgensen Selskabet udgiver snart endnu en bog af den engelske litteraturhistoriker, W. Glyn Jones, som har erhvervet sig en omfattende viden om den danske digter og allerede i 1963 udsendte sin første bog, om "Johannes Jørgensens modne år". Den blev sidste år fulgt op af bogen, "Han blev aldrig italiener", som Johannes Jørgensen Selskabet udgav. Fra de mellemliggende år foreligger der en del artikler og essays, som Glyn Jones ud fra sine omfattende studier skrev og publicerede i forskellige danske og engelske fagtidsskrifter. I et samarbejde med Johannes Jørgensen Selskabet har Glyn Jones samlet disse artikler og for de engelsksprogedes vedkommende oversat dem til dansk. Det er disse arbejder, som selskabet nu udsender under titlen "Omkring digteren Johannes Jørgensen – artikler og essays 1959 – 2009". Bogens sidste afsnit er

således helt nyt og er en videnskabelig sammenligning mellem tre udgaver af Mit Livs Legende, de to danske og den engelske oversættelse.

I sit forord skriver W. Glyn Jones bl.a. følgende: "Da den danske lektor i dansk i Cambridge i 1952 opmuntrede mig til at skrive min ph.d.-afhandling om samfundskritik i dansk romankunst 1880-1920, kunne han ikke have forudset, at min opdagelse af Johannes Jørgensens *Vor Frue af Danmark* ville føre til en række artikler om denne danske digter. Men det gjorde den, og min ungdommelige begejstring førte til så mange skrifter om Johannes Jørgensen, at min afdelingsleder i London engang bemærkede, at jeg var ansat som lektor i dansk, ikke som lektor i Johannes Jørgensen!"

Bogen vil blive nærmere annonceret i næste nummer af Nyhedsbrevet.

BÅDE KONTINUITET OG BRUD

Om forfatteren Johannes Jørgensens usædvanlige liv og værk

af

Niels la Cour

Lige i begyndelsen af sin fine Karen Blixen-film "Karen Blixen Storyteller" (1995) hæftede instruktøren Christian Braad Thomsen sig ved forfatterindens "mangetydighed" og tilføjede: "Tilsyneladende kan man ikke sige en ting om Karen Blixen, uden at man også må sige det modsatte."

Det er som om, at lidt det samme gør sig gældende med forfatteren Johannes Jørgensen (1866-1956).

Standardbiografien om Johannes Jørgensen fokuserer stærkt på det brud med sin ungdoms anskuelse, som han foretog, og forfatterskabet leverer da også en del belæg for denne betragtning. Men mindre opmærksomme synes mange at være på den kontinuitet, der samtidig kendetegnedes hans livsforløb. At han i 1949-udgaven af erindringerne "Mit Livs Legende" (MLL) bind I, side 16 fortæller, hvorledes han en forårmorgen i Siena i 1915 (altså som 48-årig) kommer til den konklusion, at han er den samme, som han altid har været, synes således ikke at interessere hans biografer synderligt.

Hvor han hos disse kan ses betegnet som "fanatisk ateist" i sin ungdom og "urokkelig katolik" som ældre (se Glyn Jones: "Han blev aldrig

italiener" side 28), kunne man modsætningsvis også forsøge den tese, at han hverken var specielt ateistisk som ung eller endte som nogen specielt pavetro katolik som ældre.

Selve forfatterskabet før konversionen i 1896 fokuserer nemlig ingenlunde på den ateistiske bekendelse, sådan som man for eksempel kan møde den hos en Johannes V. Jensen eller en Otto Gelsted. Johannes Jørgensens første digtsamlinger og romaner (såsom Vers, Forårssagn, En Fremmed, Sommer, Stemninger) skildrer frem for alt ungdommelig uro, ensomhed, religiøst farvet længsel og søgen, melankoli, famlende, kejtet og uforløst kærlighed, Welt-schmerz, mangedartede naturstemninger osv. osv.

Dertil kommer, at han i 1896 konverterer trods store betænkeligheder, så store, at han faktisk er lige ved at fortryde under selve optagelsesceremonien (åbenhjertigt beskrevet i MLL II, 47). Man skal endvidere lægge mærke til, at han ikke senere gendriver sine betænkeligheder, forstået på den måde, at han ikke vender tilbage til indvendingerne, gennemgår dem på ny og forklarer, hvorfor han nu er kommet til et andet resultat.

Han bliver blot tavs omkring dem, og når han i sit senere forfatterskab lyder allermest pavetro, lægger han gerne en citatdistance ind, sådan at han gengiver en tankegang, der findes inden for kirken, uden at afsløre, i hvor høj grad det også er hans egen. Se f.eks. MLL II,94 om aflad, hvor man ikke får at vide om han og hans hustru rent faktisk også bad for "kætteriernes udryddelse" og for enighed mellem "de kristne herskere".

Johannes Jørgensen, tegn. Af Kongstad Rasmussen. 1898

Man får kun at vide, at de i jubelåret 1900 praktiserede nogle valfarter for at opnå jubelafladen, og at de mente det oprigtigt. En form for citatdistance opnår han også, her og mange andre steder i MLL, ved at citere sin dagbog fra dengang i stedet for at fortælle, hvad han, Johannes Jørgensen, aktuelt (i 1949) mener om sagen.

Både i poesi og prosa kan man hos Johannes Jørgensen møde voldsomme udbrud af selvbebrejdelser og syndsbevidsthed (f.eks. i "Pilgrimsbogen", 3. udg., side 168-70), men der er i grunden oftest noget dramatisk iscenesat over det, som om det snarere er kunstnerens fascination af sindets skyggesider end egentlig from anger, eller snarere presserende afløb for selvlede end egentlig moralsk stillingtagen. Man aner et gran af sandhed i kritikeres indtryk af "ublufærdighed" (se Teddy Petersen: "Et menneske kommer derhen, hvor det vil" side 203), og man kan føle trang til at spørge, hvordan et menneske, hvis det overvældes af så dybfølt en bodfærdighed, som Johannes Jørgensen beretter om, kan få sig selv til samtidig, offentligt, at udstille den så stærkt?

Det er også værd at bemærke, at hvor Johannes Jørgensen i sit foredrag "Min Livsanskuelse" fra 1913 (også trykt som hefte) henvender sig til en kreds, der først og fremmest forventede en intellektuel redegørelse (Studerforeningen, Den katolske Højskole), er såvel patetiske syndsbeholdelser som pavetro lektier pænt luget bort. Ej heller nævnes gamle betænkeligheder med en stavelse, idet vægten helt er lagt - med et i øvrigt udmærket resultat - på den rent eksistentielle trosforklaring. (Såsom at kristendommen ikke blot lærer os noget om Gud, men sætter os i forbindelse med ham).

Et andet element af kontinuitet ligger i hans litterære stilvalg. Ateismens og radikalismens litterære an-

sigt var jo naturalismen, det adækvate stilvalg for en darwinistisk digter, og derfor i princippet også for den unge Johannes Jørgensen. Men Johannes Jørgensens form for naturalisme havde en hældning imod det romantiske og sværmeriske, og i stedet for at forlade naturalismen som led i sin religiøse udvikling, skaber han snarere en syntese af symbolisme og naturalisme, eftersom motiv- og emnevalget i hans digte næsten uden undtagelse forbliver at være det nære og dagligdags. I gæld til naturalismen står han vel også, når han i sit essay "Romantikken i moderne dansk Litteratur" fra 1904 vender sig imod "*Natten og Løgnen*" og i stedet "*energisk bekender sig til Dagen og Sandheden*". Sin naturalistiske skoling nyder han sikkert også godt af i en bog som "*Klokke Roland*" (1915), hvori han i en fremstilling, der ikke lader vor egen tids dokumentarisme noget efter, fuldstændig afslører falsknerierne og manipulationerne, som gik forud for Tysklands grusomme militære overfald på Belgien i 1914. Denne suverænt udførte hvidbog (den kom i 21 oplag) er et hovedværk i forfatterskabet, og til Johannes Jørgensen-skeptikere kunne man sige: Begynd med den!

Angående sine politiske synspunkter satte Johannes Jørgensen jo en skræk i sit svendborgske barndomshjem ved at fortælle, at han færdedes i det venstreorienterede "Studentersamfundet", og desuden meldte han sig ind i socialdemokratiet, der på daværende tidspunkt var et noget rødere

foretagende, end det er i dag, og han deltog en enkelt gang - 5. juni 1886 - i arbejdernes grundlovsdemonstration. Men i hans romaner og digte fra de samme år skal man sandelig have fortolkerluppen frem for at finde noget, der blot kan have en fjern lighed med samfundsoprør og barrikader, og han var jo ikke egentlig politisk aktiv. Efter sin udmeldelse af socialdemokratiet kan man på den anden side ikke sige, at han blot vendte sit sociale engagement ryggen.

Han er fuld af beundring for "arbejderpaven" Leo XIII, og i MLL II, 85-88 understreger han på det bestemteste, at det er en social kristendom, han ønsker, ligesom han i romanen "*Vor Frue af Danmark*" (1900) slog et slag for den "kristne socialisme". Altså igen dette element af kontinuitet i hans liv: Han var ikke specielt socialistisk som ung og blev ikke specielt antisocialistisk som ældre.

Som helt ung nyankommen til København (1882) udvikler Johannes Jørgensen beundring for Georg Brandes, som han også sender sin debut-digtsamling "*Vers*" 1887, og en af brandesianismens mærkesager var jo kvindefrigørelse og ligestilling. Når senere, i hans modne år, den franske malerinde Andrée Carof bliver ham en betydningsfuld kunstnerisk og spirituel forbundsfælle, så er det spørgsmålet, om baggrunden for dette åndelige "makkerskab" er fuldt forklaret uden at tage i betragtning, at kvindesagen og bevægelsen til fordel for kvinders ligestilling

netop havde været i stærk fremgang i de umiddelbart foregående år og fortsatte med at være det i de år, hvor samarbejdet med Andrée Carof stod på (1914-33). Dette at kunne se og behandle en kvinde som sin intellektuelt jævnbyrdige er en tankegang, der meget vel kan have været indplantet i Johannes Jørgensen i hans brandesianske ungdomsår. Det forekommer ikke usandsynligt, at der er en sammenhæng, og hvis det er tilfældet, har vi her at gøre med endnu et element af kontinuitet.

I gennemgange af Johannes Jørgensens forfatterskab kan man støde på den formodning, at hans genreskift inden for prosaen fra ungdomstidens ganske vist ofte selvbiografisk prægede, men alligevel i princippet frit opdigtede, fiktive romaner, til helgenbiografierne hænger sammen med hans konversion. Det antages, at den fiktive roman ikke kan være en fuldt tilfredsstillende beskæftigelse for en forfatter med et religiøst budskab, og at Johannes Jørgensens skift til helgenbiografier derfor var en kaldsbetonet beslutning. Tankegangen synes eksempelvis underforstået i ovennævnte biografi af Glyn Jones, side 63. Hvis der overhovedet er noget om dette, er det dog højst sandsynligt ikke den primære begrundelse. Denne ligger nemlig snarere i noget rent forfatterteknisk.

Skulle man slå ned på en side af Johannes Jørgensens forfatterskab, der kunne kaldes mindre stærk, så kunne det nemlig være hans problemer med

"Arbejderpaven" Leo XIII
1878 - 1903

at tilvejebringe et fuldt romanbærende handlingskoncept. Litteraturhistorikere har været lidt inde på det, og på en måde berører han selv problemet i MLL II, 103, hvori han kalder "Vor Frue af Danmark" kun "uegentligt" en roman og taler om dens "spinkle" handling. Derfor var det en stor fordel for ham at kunne gå ind i et emne, hvor konceptet eksisterede i forvejen, hvilket det jo netop gjorde i helgenbiografierne. Idet han her slipper for at udtænke en handling, kan han i stedet koncentrere hele sit talent omkring den indlevelse i og levendegørelse af en historisk skikkelse, som han mestrede så fremragende. Det er derfor tvivlsomt, om man i hans genreskift som prosaist kan se et konfessionelt motiveret brud med den forfattermæssige selvforståelse, der lå bag ungdomsromanerne.

Ganske vist kunne MLL I, 211-12 tyde på, at han under en italiensrejse (1894) før sin konversion har været noget påvirket af vennen, kunstmaleren, den konverterede jøde Mogens Ballins principper med hensyn til, hvad en troende kristen kunstner er forpligtet til. Men nok kun en overgang. Han fortsætter jo også sin digtning.

Hvad prosaen angår, sker der vel ganske enkelt det, at han med årene bliver klar over, hvad han er bedst til, og denne faglige modningsproces var rimeligvis kommet, også selvom han ikke var konverteret. Men dernæst kan man selvfølgelig sige, at han forstod at vende situationen til noget positivt: Helgenbiografierne skaffede ham hans store katolske publikum i udlandet, og han fik lejlighed til at udfolde en bredere anlagt katolsk tematik, end det lod sig gøre i digtene, hvilket han givetvis fandt spændende og også så en god mening i.

Såvel hvor hans lyrik og prosa virker selvbiografisk som i MLL, lader han jo tydeligt skinne igennem, at han som helt ung var letlevende. Hvordan det forholder sig senere i livet, fortæller han ikke, i hvert fald ikke offentligheden, og det er jo også en privat sag, som ikke kommer læserne ved, og som er uvæsentlig for en vurdering af forfatterskabet.

Men det kunne jo tænkes, at hans tilsyneladende vanskeligheder med som yngre at finde sig til rette i ægteskabet og i rollen som familiefar er en rent psykologisk side af den

samme personlighed, som havde dannet baggrund for nævnte adfærd i de helt unge år, og at denne personlighed i en eller anden grad er medvirkende årsag til skilsmissen fra hans første hustru, Amalie Ewald, og deres 7 børn. Idet konversionen med andre ord, når det kom til stykket, ikke havde ændret ham grundlæggende. Igen et udslag af kontinuitet, skønt jo altså i dette tilfælde med store menneskelige omkostninger. Efter separationen i 1915 (senere skilsmisse) var han enlig i en årrække, indtil han i 1937, to år efter Amalie Ewalds død, giftede sig på ny med den 39 år yngre østriger Helena Klein, et ægteskab, der holdt resten af hans tid.

Men hvad er så det vigtige ved Johannes Jørgensen?

Noget af det vigtigste, det, der gør forfatterskabet så vedkommende, er, at han i grunden ligner de fleste af os. Trods betænkeligheder følte han sig - og var ganske givet også - naturligt hjemmehørende i den katolske kirke. Desuden fortæller han om kvalfulde tanker, følelser, problemer, faser og fejltrin, som de fleste af hans læsere i større eller mindre grad kan spejle sig i. Det er vel også dette, Peter Schindler hentydede til, da han, ifølge MLL II, 286-87, henvendt til Johannes Jørgensen og både på egne og andre læsers vegne sagde: "*Du var os selv - og dog en Anden.*" Johannes Jørgensen gives af Peter Schindler æren for, at denne er blevet sig sit katolske præstekald bevidst:"

Alt det har du bragt i stand, uden at vide det, uden at ville det, blot ved at være." Her kommer Peter Schindler egentlig også ind på den betydning, Johannes Jørgensens forfatterskab har haft som konvertitlæsestof, en betydning, som selvfølgelig i høj grad kan ligge i inspirerende orientering om helgener og katolsk spiritualitet, men som nok især netop beror på, at den tænksomt spørgende konvertittype ved at stifte bekendtskab med forfatterskabet, ikke mindst med digtene, ræsonnerer som så: "*Når der kunne blive Plads i Kirken til en så sammensat og urolig Sjæl som ham, så kan der nok også blive Plads til mig.*"

Disse almenmenneskelige egen-skaber og erfaringer løfter Johannes Jørgensen i sit forfatterskab op på et meget højt sensitivt og intellektuelt plan. Han er en enestående følsom-præcis natur, situations- og selviagt-tager, sjældent åbenhjertig og i stand til med enkle midler at udtrykke den inderligste følelse. Han øser af en enorm naturhistorisk, især botanisk, viden, uden at det blot et eneste øjeblik kammer over i det lærd pralende. Endvidere er han en eminent sproglig stilist. For det første ligger hans aktive ordforråd langt over standard-dansk, især i forhold til vor tids norm, men formentlig også, i hvert fald i nogen grad, i forhold til normen, dengang bøgerne var nye. Han genopliver også mange forældede udtryk (et "skimt" af søen; bølgernes "orglen" mod stranden; "langeligt" bugter sig landet osv. osv.) uden at

det nogen sinde får hans tekster til at virke antikverede. Hans omfattende sprogkundskaber - han er hjemme i tysk, svensk, fransk, italiensk, engelsk og latin og har kendskab til græsk - forhindrer ham ikke i samtidig at kunne ramme dagligdagens helt naturlige, ligefremme "parlando", som forfatteren Søren Sørensen så rigtigt kaldte det i et foredrag, (f.eks. "*du vidste ikke, hvor Vejen, jeg vandred, gik hen - du vidste blot, at nu vilde du være min Ven*", fra "Fem Aar efter" i "Digte i Danmark" 1943). Han er også i stand til at trylle med talesprogets mest banale vendinger: I digtet "Sommer" (fra "Af det Dybe" 1909) vandrer den ensomme mand inde i skoven ikke "frem og tilbage", men "tilbage og frem", og når han i 1944 i Vadstena som så ofte før sad i sin svenske ven Harald Thorgrens lille kontor og med ham stiltfærdigt drøftede verdenssituationen, talte de ikke "om krig og fred", men "om krig og om fred".

Vi har i Johannes Jørgensen at gøre med en af Danmarks helt store forfattere, og betydeligst var han, efter min og manges mening, som lyriker, altså i sine digte. Men hans prosa hævder sig også smukt.

Sin sammensatte personlighed forstod han vistnok selv ganske godt, og han gav den allerede som 27-årig et smukt og overbevisende udtryk i f.eks. "Anima anceps" (Den tohovede sjæl) fra "Digte 1894-98", hvori det bl.a. hedder:

Der er to Lys, hvoraf intet vil slukkes.
Der er Begær, som i Liv vil dukkes,
og Længsel at lide med Gud, som lider.
Der er to Stemmer, som stadigt strider.

Og:

Den hedenske Morgen, naar Sjælen hvælver
sin Himmel over en frugtbar Jord ...
Den kristne Aften, naar Hjærtet skælver,
en Stjerne mod Nat, og kun Gud er stor ...

Ovenstående artikel er med forfatterens tilladelse hentet fra tidsskriftet **Katolsk Dialog**.

Niels la Cour er komponist og har i nogle af sine kompositioner benyttet tekster af Johannes Jørgensen.

REJSEN TIL VADSTENA

*Johannes Jørgensen i Vadstena.
Tegn. af Gerda Ploug Sarp*

Rejsen til Vadstena, som vi annoncerede i martsnummeret af Nyhedsbrevet, er nu fuldtegnat. Rejsen falder i dagene 5.-7. oktober og vil i lighed med Assisirejsen i 2006 ske ved Johannes Jørgensens litterære førerskab.

Rejsedeltagerne bliver indkvarteret hos Birgittasøstrene, i øvrigt samme sted, hvor Johannes Jørgensen boede under arbejdet med sin Birgittabiografi.

SOMMERMØDE 2009

MØSTINGS HUS

Andebakkestien 5, Frederiksberg

Søndag den 9. August kl. 12 – 16.

PROGRAM

Velkomst ved Selskabets formand, Stig Holsting.

Musikalsk indslag.

Professor i nordisk litteratur ved Wiens Universitet, Sven Hakon Rossel:
Johannes Jørgensens placering i dansk litteraturhistorieskrivning.

Pause

Musikalsk indslag.

Prof. em. W. Glyn Jones:

Tre gange "Mit Livs Legende" – en sammenligning mellem de to danske
udgaver og den engelske oversættelse fra 1928.

Stig Holsting: Johannes Jørgensens dagbøger.

—

Elly Bruunshuus Petersen og Knud-Erik Kengen vil fremføre sange af
komponisten Debois med tekster af Johannes Jørgensen.

Selskabets antikvarbod vil kunne tilbyde mange bøger af Johannes
Jørgensen, ligesom selskabets egne udgivelser også vil kunne købes.

Der vil kunne købes sandwich og drikkevarer.

Der er gratis adgang.